

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 4 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny,

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR del. Agnieszka Wodzyńska-Radomska

Protokolant: p.o. stażysty Krzysztof Pawlak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 października 2018 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.,

przeciwko D. N.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617,00 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR del. Agnieszka Wodzyńska-Radomska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 października 2013 r. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty, że pozwany D. N. ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 91.611,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, oraz koszty sądowe w wysokości 1.146,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3600 zł oraz koszty opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w wysokości 22,92 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwanego D. N. i Bank (...) S.A. łączyła umowa bankowa zawarta w dniu 24 maja 2007 r., na podstawie której bank oddał do dyspozycji pozwanego środki pieniężne w wysokości ustalonej umową, a strona pozwana zobowiązała się do zwrotu kwoty pieniężnej wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. Pozwany nie wywiązał się z zobowiązania i nie regulował na rzecz banku płatności w sposób przewidziany w umowie. Wskutek powyższego umowa uległa rozwiązaniu, a cała kwota niespłaconej należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą należnych bankowi odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, jednak próby wyegzekwowania od pozwanego wymagalnych należności okazały się bezskuteczne. W dniu 15 kwietnia 2013 r. bank zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy między bankiem a pozwanym.

W dniu 30 września 2014 r. Referendarz sądowy Sądu Okręgowego w P. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym na wniosek (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. wobec D. N. zgodny z żądaniem pozwu.

Zarządzeniem z dnia 5 grudnia 2014 r. referendarz sądowy stwierdził prawomocność nakazu zapłaty z dniem 6 listopada 2014 r. Natomiast dnia 5 stycznia 2015 r. referendarz sądowy Sądu Okręgowego w P. nadał nakazowi zapłaty w postępowaniu upominawczym klauzulę wykonalności.

W dniu 12 lutego 2018 r. pełnomocnik pozwanego D. N. wniósł w terminie sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty w całości i oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym także kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, a także wydanie postanowienia w trybie art. 505 §3 kpc, w którym Sąd stwierdzi utratę mocy nakazu zapłaty w całości.

Zaskarżonemu nakazowi zapłaty zarzucono naruszenie przepisów postępowania, tj. przepisu art. 499 §1 pkt 1 i 2 kpc poprzez wydanie nakazu zapłaty pomimo faktu, iż roszczenie powoda jest oczywiście bezzasadne, a okoliczności przytoczone przez powoda w pozwie oraz w dalszych pismach procesowych budzą wątpliwości, naruszenie art. 499 §1 pkt 4 kpc poprzez wydanie nakazu zapłaty pomimo faktu, iż miejsce pobytu pozwanego nie było znane, a nadto doręczenie nakazu nie mogło nastąpić w kraju, naruszenie art. 502¹ §1 kpc poprzez brak uchylenia nakazu zapłaty z urzędu w sytuacji wystąpienia przesłanki z art. 499 §1 pkt 4 kpc.

Strona pozwana podniosła **zarzut przedawnienia** roszczenia. Wskazała, iż wypowiedzenie umowy nastąpiło najprawdopodobniej dnia 21 grudnia 2009 r. , a więc trzyletni okres przedawnienia upłynął dnia 21 grudnia 2012 r.

Pozwany wskazał również, że dane adresowe pozwanego wskazane przez powoda w pozwie były błędne i w konsekwencji nakaz zapłaty z dnia 30 września 2014 r. nigdy nie został pozwanemu doręczony.

Jednocześnie, pełnomocnik pozwanego złożył skargę na orzeczenie referendarza sądowego z dnia 5 stycznia 2015 r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty w postępowaniu upominawczym wystawionemu w dniu 30 września 2014 r. , wnosząc o uchylenie orzeczenia nadającego klauzulę wykonalności przedmiotowemu nakazowi zapłaty, oraz zasądzenie od wierzyciela na rzecz dłużnika zwrotu kosztów postępowania w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powyższego strona pozwana wskazała, że nakaz zapłaty nie został jej prawidłowo doręczony.

Zarządzeniem z dnia 11 kwietnia 2018 r. Sąd referendarz sądowy **uchylił** punkty 1 i 3 zarządzenia referendarza sądowego z 5 grudnia 2014 r. oraz zarządzenie referendarza sądowego z dnia 19 grudnia 2014 r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności.

Pismem z dnia 27.04.2018 roku pozwany cofnął wniosek o przywrócenie terminu oraz cofnął skargę na orzeczenie referendarza dotyczące nadania klauzuli wykonalności (pismo k. 110).

Stanowiska stron nie uległy dalszym zmianom w toku postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 maja 2007 r. (...) Bank (...) S.A. zawarli umowę bankową, na mocy której bank oddał do dyspozycji D. N. środki pieniężne w wysokości 95.000 z;, a strona pozwana zobowiązała się do zwrotu kwoty pieniężnej wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty.

Dowód: umowa kredytu (k. 35-36).

Pozwany nie wywiązał się z powyższego zobowiązania i nie regulował na rzecz banku płatności w sposób przewidziany w umowie. Bank wypowiedział umowę o kredyt, a cała kwota niespłaconej należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą należnych bankowi odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia nadając pismo do pozwanego dnia 23 grudnia 2009 r.

Dowód: korespondencja banku (k. 151-152).

Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 17 stycznia 2011 r. Dnia 1 czerwca 2011 r. bank złożył wniosek o wszczęcie egzekucji, która jednak okazała się bezskuteczna. Postanowieniem z dnia 6 lutego 2012 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w G. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności dalszej egzekucji i zwrócił tytuł wykonawczy wierzycielowi.

Dowód: bankowy tytuł egzekucyjny (k. 31), postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności (k. 32-34), wniosek o wszczęcie egzekucji (k. 126-127), postanowienie o umorzeniu egzekucji (k. 132).

W dniu 15 kwietnia 2013 r. Bank (...) S.A. zawarł z powodem (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy między bankiem a pozwanym.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych (k. 27), umowa sprzedaży wierzytelności (k. 45-52)

Dnia 26 października 2013 r. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. złożył pozew w niniejszej sprawie.

Dowód: pozew (k. 2-5)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: dokumenty zgromadzone w aktach sprawy.

Wiarygodność ani moc dowodowa ww. dokumentów nie były kwestionowane przez strony, Sąd także nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Sąd miał przy tym na uwadze to, że część dokumentów została złożona w formie niepoświadczonych za zgodność z oryginałem kserokopii, jednak wobec tego, że ich treść nie była kwestionowana przez strony Sąd uznał je za przydatne dla sprawy i świadczące o tożsamer treści ich oryginałów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na uwzględnienie zarzutu przedawnienia.

Z uzasadnienia pozwu wynika, iż podstawą roszczenia powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. była umowa zawarta między (...) Bank (...) S.A. a pozwanym D. N. w dniu 24 maja 2007 r. Pozwany nie wywiązywał się z umowy i ta została przez bank wypowiedziana.

Okoliczność dotycząca wypowiedzenia umowy oraz daty nadania pisma wypowiedzającego umowę (23.12.2009 r.) została potwierdzona dokumentami złożonymi przez pozwanego k. 150-151.

Powód nie dostarczył, mimo zobowiązania Sądu, dokumentu potwierdzającego datę wypowiedzenia umowy. Zachowała się jedynie korespondencja banku z pozwanym, pozwalająca przyjąć, jako najpóźniejszą datę wypowiedzenia umowy dzień 23 grudnia 2009 r.

Powód podał, iż w dniu 15 kwietnia 2013 r. Bank (...) S.A. dokonał przelewu wierzytelności, cedując na powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. całość praw i obowiązków wynikających z umowy między bankiem a pozwanym.

Pozwany zgłosił w sprawie zarzut przedawnienia roszczenia. Pozwany wskazał, że skoro wypowiedzenie umowy kredytowej nastąpiło w grudniu 2009 r. to roszczenie ze stosunku kredytu, które dochodzi powód, przedawniło się z upływem 3 lat (art. 118 kc), a więc w grudniu 2012 r. Zdaniem pozwanego, w tym okresie nie doszło do zaistnienia żadnych zdarzeń, które uzasadniałyby zawieszenie lub przerwanie biegu terminu przedawnienia.

W konsekwencji w ocenie pozwanego, roszczenie powoda było oczywiście bezzasadne, a nakaz zapłaty z dnia 30 września 2014 r. był wydany z naruszeniem prawa.

Kwestię powyższą należało rozpatrzyć w pierwszej kolejności, przed rozpatrzeniem innych zarzutów pozwanego.

Zgodnie z art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Roszczenie powoda było roszczeniem wynikłym z prowadzonej przez bank działalności gospodarczej i opierało się na zawartej przez ten bank umowie kredytu z pozwanym. Nie budzi więc wątpliwości, że w niemniejszej sprawie ma zastosowanie trzyletni okres przedawnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2015 r. sygn. akt II CSK 845/14).

Pierwszą kwestią, którą należało ustalić był początek biegu terminu przedawnienia. Powód nie dostarczył dokumentów potwierdzających dokładną datę wypowiedzenia umowy kredytu. Jedynym dowodem dotyczącym daty wypowiedzenia umowy był dokument prywatny, w postaci kopii listu (...) Bank (...) S.A skierowany do pozwanego D. N. z dnia 30 marca 2018 r. w którym bank informował pozwanego, że z powodów technicznych nie może wygenerować kopii listu wypowiedzającego umowę kredytu z 24 maja 2007 r. Bank w tejże korespondencji potwierdza jednak, że wypowiedzenie umowy kredytowej zostało wysłane do pozwanego w dniu 23 grudnia 2009 r. a Bank nie odnotował zwrotu korespondencji.

Zarządzeniem z dnia 18 lipca 2018 r. Sąd wezwał powoda do złożenia w terminie 7 dni dokumentu z dnia 23 grudnia 2009 r. dotyczącego wypowiedzenia pozwanemu umowy kredytu pod rygorem skutków z art. 233 §2 kpc. Powód nie odpowiedział na zarządzenie Sądu, jego pełnomocnik nie stawił się także na rozprawie dnia 24 lipca 2018 r.

W opisanej sytuacji, Sąd przyjął, że wypowiedzenie umowy kredytu nastąpiło w dniu 23 grudnia 2009 r. Ustawodawca w art. 231 k.p.c. przewidział i dopuścił możliwość uznania za ustalone pewnych faktów, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne). W konsekwencji trzyletni okres przedawnienia upływał w rozpoznawanej sprawie w dniu 24 grudnia 2012 r.

Kolejną kwestią, którą należało rozważyć było to, czy bieg przedawnienia uległ przerwaniu.

Powód argumentował, iż wierzyciel pierwotny wystawił w dniu 17 stycznia 2011 r. Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...), któremu w dniu 31 stycznia 2011 r. Sąd Rejonowy (...) w P. nadał klauzulę wykonalności. W ocenie powoda przerwać to miało bieg terminu przedawnienia. Na wniosek wierzyciela pierwotnego - banku wszczęto postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w G., które nie doprowadziło do zaspokojenia roszczeń wierzyciela pierwotnego i zostało umorzone postanowieniem z dnia 6 lutego 2012 r. z uwagi na jego bezskuteczność. Kolejnym zdarzeniem, przerywającym bieg przedawnienia miało być złożenie przez powoda pozwu do Sądu Rejonowego (...) w L. w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 26 października 2013 r.

Z kolei pozwany argumentował, że, zgodnie z ustaloną linią orzecniczą, złożenie przez bank wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nie przerywa biegu przedawnienia wierzytelności w stosunku do nabywcy wierzytelności innego niż bank.

Sąd rozpoznający sprawę podziela linię orzecniczą w powołanej albowiem jest ona utrwalona wieloma orzeczeniami Sądu Najwyższego. W szczególności uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. (sygn. akt III CZP 29/16) stwierdza, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). W tej uchwale Sąd Najwyższy

wypowiedział się obszernie o specyfice bankowego tytułu egzekucyjnego i jego skutkach co do biegu przedawnienia. Cytując tę uchwałę, można wskazać, że, przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. następuje co do zasady tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14). Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na którego rzecz została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności, lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności.

Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób niż w nim wskazane, z wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego, jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia, dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem.

Następnie, w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2017 r. (sygn. akt III CZP 17/17) stwierdzono, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza niebędącego bankiem.

Powód, w piśmie z dnia 4 czerwca 2018 r., argumentował, że rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego dotyczące biegu przedawnienia roszczeń bankowych i skutków bankowego tytułu egzekucyjnego „budzą kontrowersje” i wątpliwości. Nie przedstawił jednak przekonującej argumentacji na poparcie tych tez. Cytowane przez powoda orzeczenia (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach I Wydział Cywilny z dnia 9 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa 83/17) odbiegają od głównej linii orzeczniczej, a ponadto dotyczą innego stanu faktycznego, tzn. sytuacji, w której nabywca wierzytelności kontynuować ma prowadzoną egzekucję. Tymczasem, w niniejszej sprawie, egzekucja została umorzona jeszcze przez pierwotnego wierzyciela, który dopiero potem dokonał zbycia wierzytelności. W tej sytuacji, należało uznać, że przerwanie biegu przedawnienia wierzytelności nie rodziło skutków wobec powoda.

W związku z powyższym wywodem, Sąd uznał, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu i tym samym, pozew należało oddalić (punkt 1 wyroku).

Tym samym dalsze fakty podnoszone przez strony, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia i Sąd pozostawił je poza rozpoznaniem.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 §1 k.p.c. mając na uwadze wynik postępowania i zgodnie z art. 98 §1 k.p.c. oraz w oparciu o § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z Urzędu (Dz. U. z 2013/ 461). W uwagi na datę wniesienia pozwu wymienione rozporządzenie stanowiło podstawę ustalenia kosztów zastępstwa procesowego. Sąd uwzględnił również uiszczoną przez pozwanego opłatę od pełnomocnictwa procesowego 17,00 zł (punkt 2 wyroku).

SSR del. Agnieszka Wodzyńska-Radomska

ZARZĄDZENIE

proszę

1) odnotować uzasadnienie,

2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:

- peł. powoda,

- peł. pozwanego,

3) za 14 dni lub z apelacją

Poznań, dnia 20.10.2018 roku SSR del. Agnieszka Wodzyńska-Radomska